

Śladem dr Reicha i orgonu

10 sierpnia 2013

Opublikowano: 06.11.2011

Austriacki psycholog dr Wilhelm Reich [1] był orędownikiem istnienia hipotetycznej podstawowej energii życiowej – orgonu [2], którego odpowiednie wykorzystanie miało nie tylko dobroczynnie wpływać na zdrowie, ale również pozwalać na manipulacje pogodą. Za nielegalną produkcję tych urządzeń w połowie XX wieku Reich wtrącony został do więzienia, gdzie zmarł a jego książki spalono. James Demeo jest współczesnym kontynuatorem jego prac, który twierdzi, iż świat nauki będzie musiał zweryfikować swe opinie o potępionym dr Reichu. Czy rzeczywiście?

Jeszcze jako uczeń przeczytałem „Pisma wybrane” dr Wilhelma Reicha (1897–1957). Była to pasjonująca lektura poruszająca temat całego zestawu nowych odkryć obejmujących dziedziny od biologii po emocje, nowotwory, biofizykę, meteorologię i kosmologię. Ze zdziwieniem odkryłem, że książki Reicha były zabronione i niszczone, najpierw w Europie, a potem w Ameryce gdzie ocenzurowała je Agencja ds. Żywności i Leków (FDA), która stała również za tym, że Reich dokonał żywota za kratami. To tylko pobudzało zainteresowanie jego dokonaniem, bowiem podobny los spotykał tylko odkrycia o niebagatelnym znaczeniu. Jego nauka o energii życia zwana orgonomią, która brała nazwę od odkrytej przez niego energii życiowej – orgonu, oferowała wiele zaskakujących rozwiązań dla problemów naszej cywilizacji. Pozostawało oczywiście najważniejsze pytanie: Czy to wszystko prawda? W ten sposób poszedłem po nitce pozostawionej przez Reicha chcąc dowiedzieć się, gdzie mnie ona zaprowadzi.

Zbierając fotokopie jego zakazanych i usuniętych artykułów i książek, a także innych materiałów na ten temat publikowanych m.in. w „Journal of Orgonomy”, natknąć można było się na

potwierdzenia rezultatów jego badań autorstwa lekarzy i uczonych z całego świata. Gdyby wszystko to było jedynie „szaleństwem”, jak chcieli przeciwnicy Reicha, to co począć z dziesiątkami dowodów? Nauka głównego nurtu zwyczajnie je jednak ignorowała.

Udało mi się dokonać rekonstrukcji urządzeń, w tym kilku akumulatorów orgonu wykonanych na podstawie planów Reicha. Osobiście doświadczyłem generowanego „ciepła”, które odczuwało się we wnętrzu ciała, poprawy wzroku i innych opisywanych efektów. Zaobserwowałem także wpływ tych urządzeń na gojenie się niewielkich ran.

Przechodząc jednak do obiektywnych badań, wykorzystałem eksperyment z nasionami fasolek mung, które poddane zostały działaniu orgonu. W ich przypadku odnotowany został 50% wzrost kiełków w porównaniu z próbką kontrolną rosnącą w warunkach naturalnych. Wkrótce wszedłem w kontakt z innymi badaczami wykorzystującymi metody Reicha, jak dr Richard Blasband. Kilkadziesiąt lat od tych wydarzeń przeprowadzam nowe eksperymenty z roślinami w swoim laboratorium w Ashland w stanie Oregon, gdzie panują doskonałe warunki do tego typu prób (wysokość nad poziomem morza, niska wilgotność i słabe oddziaływanie ze strony pól elektromagnetycznych). Przeprowadzane przez kilka lat badania wykazywały ok. 38-procentowy przyrost próbek traktowanych przy pomocy orgonu względem tych rosnących w warunkach naturalnych. Próbowałem także innych eksperymentów Reicha używając miliwolterometrów i elektroskopów do dokumentowania anomalii laboratoryjnych, o których wspominał. Większość z nich była powtarzalna.

Przez pewien czas pracowałem jako laborant u dr Blasbanda opiekując się myszami z nowotworem przygotowywanymi do badań z akumulatorem orgonu. Badania Reicha (opisane w „Biopatii raka”) wykazały, że w przypadku kuracji orgonem życie zwierzęcia dało się wydłużyć trzykrotnie w porównaniu ze stworzeniami z grupy kontrolnej. Blasbandowi udało się odtworzyć te efekty, wydłużając życie myszy o połowę. Inni

towarzysze Reicha i późniejsi wynalazcy mówili o podobnych pozytywnych rezultatach podczas eksperymentów z myszami, będąc w stanie zredukować nowotwór umieszczając je w akumulatorze orgonu na kilka godzin dziennie.

Brałem także udział w eksperymentach Blasbanda z chmurami używając aparatu zaprojektowanego przez Reicha. Tzw. „cloudbuster” („pogromca chmur” zwany także „działem orgonowym”) to urządzenie przypominające antenę, które po skierowaniu w dany punkt na niebie potrafi wpłynąć na dynamikę i kształt chmur. Jest również zdolne do sprowadzania deszczów w okresie suszy. Pierwszy eksperyment przeprowadzony został w atmosferze przesyconej smogiem, o małym ruchu powietrza i ograniczonej do ok. mili widoczności. Po trwającym kwadrans „skanowaniu” doszło do ciekawego zjawiska, które można porównać do podniesienia gigantycznej kurtyny odsłaniającej błękitne niebo, z którego niebawem spadł deszcz. W czasie pracy urządzenia na efekt biologicznego pola zareagowały także ptaki, które stłoczyły się wokół niego wydając głośne dźwięki. O podobnych efektach trzy dekady wcześniej donosił Reich.

Rok po tej próbie, już jako student Wydziału Geograficzno-Matematycznego Uniwersytetu Kansas podjąłem własne eksperymenty z oddziaływaniem orgonu na chmury, próbując uzyskać dowody w skali, które mogły zainteresować innych. Kilku wydziałowych profesorów, choć krytykowało przedsięwzięcie, zgodziło się na test. Dwanaście prób mających za zadanie ściągnąć deszcz dzięki maszynie Reicha zostało przeanalizowanych dzięki danym nt. pokrywy chmur i ilości opadów z 278 stacji Narodowej Służby Pogodowej w Kansas. W okresie przeprowadzania tych operacji odnotowano anomalny wzrost w zachmurzeniu i ilości opadów, a efekt ten rozciągał się także na kolejne dni. Przeprowadzone zostały także próby rozpraszania chmur na wyizolowanych cumulusach, które były fotografowane w równych odstępach czasu, a uzyskiwany obraz porównywany. Po wybraniu odpowiedniej chmury, którą obserwowano przez 5 minut rzucano monetą, aby zdecydować, czy

będzie ona należała do grupy kontrolnej i pozostanie nienaruszona czy też może wymierzone w nią zostanie „działo orgonowe”. Wyniki pokazały niemalże dwukrotnie szybszy proces rozpraszania chmur potraktowanych aparatem Reicha niż tych z grupy kontrolnej.

Profesorowie byli zaskoczeni wynikami, jednak po jakimś czasie, kiedy rozniosło się słowo o próbach z „orgonem” i gdy padało nazwisko zakazanego Reicha, uczelnia doszła do wniosku, że rzutuje to na jej reputację i dalsze próby zostały wstrzymane. Kolejne prace nad działem orgonowym pozwoliły na zweryfikowanie twierdzeń Reicha dotyczących sprowadzania deszczów na tereny suche i pustynne.

Dla przykładu, operacja walki z suszą w południowo-wschodnich stanach USA w 1986 r. zakończyła najbardziej katastrofalny okres braku opadów, a Stanowe Biuro Klimatologiczne Karoliny Południowej było na tyle zdumione wynikami prac Reicha, że włączyło mój referat do konferencji, która poświęcona była tej sprawie. Nikt nie spodziewał się, że susza skończy się niedługo po tym, kiedy do wywołania deszczu użyte zostaną działa orgonowe. Był to jeden z niewielu przypadków, kiedy moje wnioski na temat dokonań Reicha zostały oficjalnie opublikowane, choć następnie zablokowane przez wpływowych uczonych.

W 1989 r. dużej rangi eksperyment mający na celu intensyfikację opadów przy pomocy dział orgonowych przeprowadzono w Arizonie. Do analizy wyników użyto odczytów z 424 stacji pomiarowych w Arizonie, południowej Newadzie i południowo-wschodniej Kalifornii. Na tym wielkim obszarze udało się, dzięki eksperymentalnym pracom, podwoić ilość opadów, a o wynikach poinformowano Waszyngton, choć odpowiedzią była głucha cisza ze strony akademików. Zorganizowane przeze mnie sympozjum pt. „Wilhelm Reich: Nowe spojrzenie”, które miało miejsce na corocznej konferencji Amerykańskiego Stowarzyszenia dla Rozwoju Nauki (AAAS) w San Francisco zostało jednak zbombardowane przez sceptyków, a jego

wnioski szerzej nieznane.

Kolejny etap krytyki wiązał się nie z polemiką, lecz nieczystymi atakami „klubów sceptyków”. Dochodziło do prób zastraszania, a nawet wysyłania oczerniających mnie listów do władz uniwersytetu, gdzie pracowałem a także do wydawców, z którymi współpracowałem. Jak się dowiedziałem, Narodowa Administracja Oceanu i Atmosfery (NOAA) usunęła ze swego archiwum wszystkie moje pisma związane ze skutecznością działa orgonowego.

Moja rozprawa doktorska dotyczyła innego zagadnienia i wiązała się z kulturową analizą czynników związanych z wojną i przemocą społeczną. Do początku lat 1990. udało mi się zweryfikować kilka innych odkryć Reicha związanych z akumulatorem orgonowym i porozmawiać z wieloma europejskimi lekarzami, którzy używali ich do terapii otrzymując bardzo dobre rezultaty zarówno w leczeniu ran, jak i chorób wyniszczających organizm. Dobrze na terapię orgonową reagowały poważne oparzenia, które goiły się znacznie szybciej. Obiecująco wyglądała także kwestia łagodzenia bólu u pacjentów z nowotworami. Amerykańscy lekarze również eksperymentowali z akumulatorem orgonowym, jednak zwykle z dala od uwagi FDA i innych służb.

Po napisaniu „Podręcznika akumulatora orgonu”, w którym zawarta została historia Reicha, opis moich doświadczeń, jak i instrukcja, jak samemu zbudować takie urządzenie i leczyć się przy jego pomocy, otrzymałem kilka historii ludzi, którzy dzięki niemu doświadczyli spontanicznych remisji poważnych chorób (w tym raka). Zakrojone na szerszą skalę badania pozostawały niemożliwe w Ameryce, jednak w Europie przeprowadzono dwa badania z użyciem akumulatora orgonowego przyglądając się zmianom w ludzkiej fizjologii, o czym pierwotnie donosił Reich. Dr Stefan Müschenich z Uniwersytetu w Marburgu (Niemcy), który kierował jednym z nich wykazał, że ochotnicy biorący udział w eksperymencie wykazywali wyraźne reakcje fizjologiczne na działanie urządzenia, które nie

występowały w przypadku ich kontaktu z identycznie wyglądającą atrapą. Temperatura ciała, ciśnienie i puls zmieniały się w niewytłumaczalny sposób w czasie sesji z akumulatorem organowym, który wywoływał subtelny stan relaksacji organizmu. W przypadku atrapy efekt nie występował. Ani ochotnicy, ani osoby analizujące dane nie wiedziały jednak nic o orgonie i Reichu. Ponieważ grupa ludzi poddanych eksperymentowi była spora, wyniki badań jawiły się pozytywnie. Zainspirowało to kolejne przedsięwzięcie na Uniwersytecie Wiedeńskim, którego podjął się Günter Hebenstreit otrzymując wynik świadczący za racjami Reicha.

Z biegiem czasu zmieniało się także podejście niektórych naukowców do sprawy. Otrzymywałem wiele zaproszeń na prywatne spotkania organizowane przez lekarzy, organizacje naukowe czy nawet uczelnie. Co jednak najważniejsze, uzyskałem możliwość przeprowadzenia kilku nowych eksperymentów z wykorzystaniem działła organowego do walki z suszą. Dla nauk o atmosferze mogło mieć to podobne znaczenie jak akumulator Reicha dla medycyny i biologii.

Trzyletnia poważna susza w Izraelu dobiegła końca po zastosowaniu „cloudbustetów”. Projekt z lat 1991-1992, którym osobiście kierowałem, odbył się dzięki wsparciu prywatnych fundatorów i rządu Izraela. Jego efektem było nadejście opadów o równie wielkiej skali, co susza. Meteorolodzy przypisali je jednak skutkom wybuchu wulkanu Pinatubo, do której doszło pół roku wcześniej, a propozycja „zazielenienia” Pustyni Negew przepadła.

Kolejne zaproszenia napływały z Namibii i Erytrei, gdzie podobne programy manipulowania pogodą przy pomocy organu przeprowadzano za prywatne pieniądze przy logistycznym wsparciu państwa. 12-letni okres susz w Namibii udało się odwrócić dzięki wykorzystaniu działł organowych. Dalsze przedsięwzięcia w celu rekultywacji całych obszarów zostały storpedowane przez protesty meteorologów i ich interwencję u władz. Pojawił się też dość wyraźny i często powtarzający się

wzorzec. Przeciwno podobnym zabiegom występowały ośrodki świadczące usługi prognozowania pogody jak i firmy praktykujące tzw. „sianie chmur”, które nie były sobie same w stanie poradzić ze skutkami susz.

Znacznie bardziej nieoczekiwane skutki przyniosły prace w Erytrei, która od 30 lat zmagala się z brakiem dostatecznej ilości opadów. Rezultaty naszych akcji z użyciem technologii Reicha doprowadziły do tak anormalnej ilości opadów, iż władze kraju zdecydowały się na sfinansowanie pięcioletniego projektu. Tak też przez kolejne kilka lat z rzędu nasza ekipa gromadziła się w Asmarze, aby walczyć ze skutkami chronicznych susz. U szczytu programu, który w rzeczywistości przekroczył swój budżet, korzystaliśmy z wielu dział organowych pracujących w różnych lokalizacjach, a koordynowanych dzięki komunikacji radiowej.

Zgromadzone dane wskazywały na 50% wzrost w średniej dziennych opadów, co jawnie kontrastowało w wynikami sprzed okresu rozpoczęcia projektu. Choć efekt nie do końca odpowiadał temu, co zaobserwowano w trakcie eksperymentu z Arizony, projekt odbywał się w równie trudnych warunkach atmosferycznych. Co jednak najważniejsze, intensywne deszcze w okolicach basenu Nilu spowodowało wylewy w biegu rzeki. [...] Projekt w Erytrei wykazał, że możliwe jest wykorzystanie prac Reicha nawet w trudnych afrykańskich pustynnych warunkach. Dalsze prace przerwał jednak konflikt między Erytreą a Etiopią zagrażający bezpieczeństwu grupy.

W ciągu ostatniej dekady skupiłem się na eksperymentach laboratoryjnych i samej idei organu, starając się udokumentować jej istnienie i fizyczne właściwości. Przyjrzałem się także dawnym eksperymentom związanym z przepływem eteru (opartych o podobieństwo między wypełniającym według Reicha całą przestrzeń organem a „kosmicznym eterem” będącym XIX-wieczną koncepcją). Eksperymenty Daytony Millera z interferometrem na szczycie Mt. Wilson pod koniec lat 20-tych XX wieku były najbardziej znaczącymi z dotychczas

przeprowadzonych prób potwierdzających dryf sygnału przez eter. Udało mi się także ustalić, że wektory rozchodzenia się eteru, ustalone przez wspomnianego naukowca, odpowiadają wyobrażeniom Reicha o spiralnym rozchodzeniu się promieni organu w otwartej przestrzeni. Ma to spore znaczenie dla biologii i astrofizyki i idzie ramie w ramie z ustaleniami takich uczonych jak Frank Brown, Georgio Piccardi, Harold Burr, Hannes Alfvén, Halton Arp i inni, których ustalenia przeczą ustalonej wizji czasoprzestrzeni i kreacjonizmowi opartemu o wielki wybuch. Wektory te zbieżne są z wynikami uzyskanymi przez Ritę Bernabei z włoskiego projektu DAMA, która nęka mainstreamowych naukowców swym odkryciem „wiatru czarnej materii”, który przypomina naturą zarówno organ, jak i dawny eter.

Odkrycie Reicha dotyczące termalnej anomalii akumulatorów organowych zostało również potwierdzone w moim laboratorium, gdzie udało się zauważyć, że urządzenie to spontanicznie generuje niewielkie wewnętrzne ciepło o nieokreślonym bliżej źródle, za które odpowiada rzekomy przepływ i koncentracja organu. Dzięki odpowiednim metodom udało się ustalić, że w niewielkim akumulatorze temperatura jest wyższa o 0,1 stopnia Celsjusza niż w kontrolnym pojemniku o tych samych rozmiarach i podobnych właściwościach.

Inne eksperymentalne próby zweryfikowania długiej listy anomalii akumulatora organowego są również warte wyszczególnienia. Chodzi m.in. o niebieskawą łunę generowaną przez organ, którą potwierdziłem w postaci emisji wewnątrz specjalnych próżniowych rurek wewnątrz akumulatorów. Udało się również potwierdzić twierdzenia Reicha nt. wyższych odczytów tubek Geigera-Müllera ładowanych przez długi czas w akumulatorze organowym.

Łatwo jest podchodzić ze sceptycyzmem do prac Reicha, jednak autentyczny potencjał dla przeprowadzania eksperymentów opartych o jego idee daje spore możliwości. Reich dobrze o tym wiedział i nazywał to „czynnikiem nadmiaru”, który powoduje, że

wielu ludzi odwraca się na pięcie i nie podejmuje trudów dalszych badań. Wśród nich znajdują się także tzw. „sceptycy”, a w rzeczywistości permanentni „zaprzeczacze”, którzy poprzez krytykę kontrowersyjnych przedsięwzięć starają się wywindować swoją pozycję w środowisku naukowym. Podobni ludzie często wplatali do biografii i prac Wilhelma Reicha nieistniejące wątki. Przeszukując Internet również można natrafić na szereg najbardziej fantastyczno-mistycznych twierdzeń, które są mu przypisywane i kreują nieprawdziwy obraz. Niemniej jednak eksperymenty przeprowadzane przeze mnie i innych (których z racji liczby nie da się tu wymienić) udowodniły, że w wielu przypadkach Reich miał rację, a jego eksperymenty dadzą się powtórzyć w ramach nauk przyrodniczych.

Autor: James DeMeo

Źródło oryginalne: Edge Science (#5, X-XII 2010)

Tłumaczenie i źródło polskie: [Infra](#)

PRZYPISY

[1] Wilhelm Reich (1897-1957) – austriacki psychoanalityk żydowskiego pochodzenia, którego idee dotyczące energii życiowej posiadały wiele analogii z podobnymi koncepcjami mistycznymi i okultystycznymi. Reich urodził się 24 marca 1897 r. w Dobrianiczy w Galicji (dzisiejsza Ukraina), w rodzinie bogatego chłopa. W czasie I Wojny Światowej zaciągnął się do armii i walczył na włoskim froncie. W 1918 r. rozpoczął studia w Wiedniu, najpierw na prawie, z którego przeniósł się na medycynę. Dyplom uzyskał w 1922 r. dzięki pracom z zakresu neurologii i psychiatrii. Pozwoliło mu to zostać asystentem Zygmunta Freuda w Poliklinice Psychoanalitycznej w 1922 r., a w 1928 r. dyrektorem tej placówki. W 1924 r. Reich wstąpił do Austriackiej Partii Socjalistycznej zafascynowany marksizmem. Był przekonany, że większość neuroz wynika z biedy, złych warunków mieszkaniowych oraz chorób społecznych. W 1928 r. wstąpił do Partii Komunistycznej, z której został usunięty w 1933 r. Po przeprowadzce do Berlina w 1930 r. pomógł on w założeniu ośrodka edukacji seksualnej dla młodych ludzi. Reich

cały czas kierował się freudowską zasadą wagi seksualności w potrzebach człowieka. Wskutek licznych kampanii przeciwko jego działalności, uciekł z nazistowskich Niemiec do Skandynawii (gdzie przez kilka lat pracował) a potem do Stanów Zjednoczonych. Osiadł początkowo w Forest Hills (Long Island), skąd przeniósł się do Oregonu, gdzie założył Orgone Institute Research Laboratories. Opracowawszy m.in. „akumulator orgonu” Reich dostarczał urządzenie ludziom, którzy mogli eksperymentować z nim pod okiem lekarza, co zwróciło uwagę Agencji ds. Żywności i Leków. Skazano go na dwa lata więzienia, zniszczenie jego urządzeń a także spalenie książek (które nastąpiło 23 sierpnia 1956 r.). Reich był dość oryginalnym myślicielem. Jego eksponowanie wartości seksualnych w teorii Freuda zostało odrzucone przez większość psychoanalityków, choć korzystali oni z niektórych jego konceptów terapeutycznych. Reich zmarł w więzieniu w Lewisburgu w Pensylwanii, 3 listopada 1957 r.

[2] Orgon – rodzaj pierwotnej energii, której koncepcję stworzył między 1936 a 1940 r. austriacki uczony dr Wilhelm Reich. Według niego znajdowała się ona wszędzie a jej istnienie dało się udowodnić w postaci wizualnej, termicznej, elektroskopowej a także dzięki licznikowi Geigera. Reich opracował także urządzenie nazwane „akumulatorem orgonu” (na zdjęciu obok) mające za zadanie koncentrację tej hipotetycznej energii. Składało się ono z metalowego pudełka pokrytego organicznym materiałem. Reich zauważył, że istnieje różnica temperatur między zewnętrzną a wewnętrzną częścią akumulatora i uznał, że może on być używany do celów leczniczych. Wykonał doświadczenia na pacjentach z rakiem donosząc o znacznej poprawie ich stanu zdrowia. Jego stosowanie dopuszczał jednak w połączeniu z konwencjonalnym postępowaniem medycznym. Rezultatem jego działalności były zarzuty ze strony amerykańskiej Agencji ds. Żywności i Leków (FDA) o to, że urządzenie nie ma żadnego wpływu na człowieka. Reich, jako lekarz i psychoterapeuta odrzucał te oskarżenia twierdząc, że inspektorzy federalni nie mogą interweniować w przypadku

medycyny naturalnej. Jego późniejszy atak na wiarygodność procesu spowodował skazanie go na dwa lata więzienia. Sędzia nakazał także zniszczenia aparatu i spalenia jego książek. Reich zmarł za kratami. Idea akumulowania przez urządzenie Reicha pewnej formy energii nie została do tej pory potwierdzona naukowo. Oprócz niej Reich postulował odkrycie motorycznych sił orgonu, które podobne były do twierdzeń Johna Ernsta Worrella Kelly'ego i Johna Murraya Speara. Niektórzy dostrzegali podobieństwa między koncepcją orgonu a innymi koncepcjami „siły życiowej”. Jej manifestacja przypomina energię kundalini znaną z hinduskiej jogi, choć jeszcze bardziej ideę tzw. prany. Drugim urządzeniem opierającym się o jej wykorzystanie i opracowanym przez Reicha był tzw. „cloudbuster” czyli „działo orgonowe” umożliwiające rzekome manipulacje pogodą.

BIBLIOGRAFIA

1. Blasband R., The Orgone Energy Accumulator in the Treatment of Cancer Mice, *Journal of Orgonomy*, 7(1):81– 85, 1973.
2. Blasband R., Effects of the Orac on Cancer in Mice: Three Experiments, *Journal of Orgonomy*, 18(2):202-211, 1984.
3. Blasband R., The Implications of Current Consciousness Research on Orgonomic Theory, *Pulse of the Planet* 5:147–154 2002.
4. Blasband R., CORE Progress Report No. 6: Twenty Years of Oranur, *Journal of Orgonomy*, 10(1):132-138, 1976.
5. Blasband R., CORE Progress Report #9: OROP Desert, California, November 1977, *Journal of Orgonomy*, 12(1):104–111, 1978.
6. Brown F., Evidence for External Timing in Biological Clocks, [w:] *An Introduction to Biological Rhythms*, J. Palmer, Editor, Academic Press, Nowy Jork 1975.

7. DeMeo J., Experimental Confirmation of the Reich Orgone Accumulator Thermal Anomaly, *Subtle Energies*, t. 20, n. 3, 2010.
8. DeMeo J., Orgone Accumulator Stimulation of Sprouting Mung Beans, *Pulse of the Planet*, 5:168–176, 2002.
9. DeMeo J., *The Orgone Accumulator Handbook: Construction Plans, Experimental Use, and Protection Against Toxic Energy*, 3rd Revised Ed., Natural Energy Works, Ashland, Oregon 2010.
10. DeMeo J., The Orgone Energy Continuum: Some Old and New Evidence, *Pulse of the Planet*, 1(2):3-8, 1989.
11. DeMeo J., *Peaceful Versus Warlike Societies in Pre-Columbian America: What Does Archaeology and Anthropology Tell Us? [w:] Unlearning the Language of Conquest*, D. Jacobs, Editor, Univ. Texas Press, 2006.
12. DeMeo J., *Preliminary Analysis of Changes in Kansas Weather Coincidental to Experimental Operations with a Reich Cloudbuster*, Geography-Meteorology Department, University of Kansas, Thesis, 1979.
13. DeMeo J., Preliminary Report on a Cloudbusting Experiment in the Southeastern Drought Zone, August 1986, Southeastern Drought Symposium Proceedings, 4–5.03.1987, South Carolina State Climatology Office Publication G-30, Columbia, SC, 1987.
14. DeMeo, J., OROP Arizona 1989: A Cloudbusting Experiment to Bring Rains in the Desert Southwest, *Pulse of the Planet*, 3:82–92, 1991.
15. DeMeo J., OROP Israel 1991–1992: A Cloudbusting Experiment to Restore Wintertime Rains to Israel and the Eastern Mediterranean During an Extended Period of Drought, *Pulse of the Planet* 4:92–98, 1993.
16. DeMeo J., *Green Sea Eritrea: A 5-Year Desert Greening CORE Project in the SE African Sahel*, *Pulse of the Planet*,

5:183-211, 2002.

17. DeMeo J., A Dynamic and Substantive Cosmological Ether, Proceedings, Natural Philosophy Alliance, 1(1):15–20, Spring 2004.

18. DeMeo J., Dayton Miller's Ether-Drift Experiments: A Fresh Look," Pulse of the Planet, 5:114–130, 2002.

19. DeMeo J., Saharasia: The 4000 BCE Origins of Child-Abuse, Sex-Repression, Warfare and Social Violence in the Deserts of the Old World, 2nd Revised Edition, Natural Energy Works, Ashland, Oregon, 2006.

20. DeMeo J., Heretic's Notebook: Emotions, Protocells, Ether-Drift and Cosmic Life-Energy, with New Research Supporting Wilhelm Reich (Pulse of the Planet #5), Orgone Biophysical Research Lab, Ashland, Oregon 2002.

21. DeMeo J., On Wilhelm Reich and Orgonomy (Pulse of the Planet #4), Orgone Biophysical Research Lab, Ashland, Oregon 1993.

22. DeMeo J., Bernd S., Nach Reich: Neue Forschungen Zur Orgonomie, Zweitausendeins, Frankfurt, 1997.

23. Hebenstreit G., Der Orgonakkumulator Nach Wilhelm Reich, Diplomarbeit, Magistergrades der Philosophie an der Grung- und Integrativ- wissenschaftlichen Fakultät der Universität Wien, 1995.

24. Kavouras, Jorgos: Heilung mit Orgonenergie: Die medizinische Orgonomie, Turm Verlag, Bietighem 2005.

25. Müschenich, Stefan & Gebauer, Rainer: Der Reichsche Orgonakkumulator: Naturwissenschaftliche Diskussion, Praktische Anwendung, Experimentelle Untersuchung, Nexus Verlag, Frankfurt 1987.

26. Müschenich, Stefan: Der Gesundheitsbegriff im Werk des

Arztes Wilhelm Reich, Verlag Gorich & Weiershauser, Marburg 1995.

27. Reich W., Selected Writings: An Introduction to Orgonomy, Farrar, Straus & Giroux, Nowy Jork 1973.

28. Reich W., Discovery Of The Orgone, I: Function Of The Orgasm, T. Wolfe, trsl., 2nd Edition, Farrar, Straus & Cudahy, Nowy Jork 1961.

29. Reich W., The Cancer Biopathy, Vol. 2, Discovery of the Orgone, A. White, trsl., Farrar, Straus & Giroux, Nowy Jork 1973.

30. Reich W., Ether, God & Devil / Cosmic Superimposition, Farrar, Straus & Giroux, Nowy Jork 1973. Southgate L., Chinese Medicine and Wilhelm Reich, Lambert Academic Publishing, Londyn 2009.